

"মৰমৰ সন্তানসকল – অমৃতবেলা নিজৰ আন সকলো সংকল্প লকআপ (বন্ধ) কৰি এজন পিতাক স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিবা, পিতাৰ সৈতে মিঠা মিঠা বাৰ্তালাপ কৰিবা"

- প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰতিটো কথাৰ অৰ্থ আছে, অৰ্থ সহিত শব্দ কোনে ক'ব পাৰে?
- উত্তৰ: যিসকল দেহী-অভিমানী, তেওঁলোকেই প্ৰতিটো শব্দ অৰ্থ সহিত ক'ব পাৰে। পিতাই তোমালোকক সংগমত যিয়েই শিকায়, সেয়া অৰ্থ সহিত হয়। দেহ-অভিমানত আহি মনুষ্যই যি কিছু কয় সেয়া সকলো অৰ্থ বিহীন অনৰ্থ হয়। তাৰ পৰা কোনো ফল পোৱা নাযায়, লাভ নহয়।
- গীত: নেন হীন কো ৰাহ দিখাও প্ৰভু... (নেত্ৰহীনক মাৰ্গ-দৰ্শন কৰা প্ৰভু...)

ওঁম শান্তি। এই সকলো গীত আদি হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। তোমালোকৰ বাবে গীতৰ প্ৰয়োজন নাই। কোনো কষ্টৰ কথা নাই। ভক্তি মাৰ্গততো কষ্ট বহুত। কিমান নীতি-নিয়ম চলে – ব্ৰাহ্মণক খুউৱা, ইটো-সিটো কৰা, তীৰ্থ আদিত বহুত কিবা কৰিবলগীয়া হয়। ইয়ালৈ অহাৰ পাচত সকলো কষ্টৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়ে। ইয়াত একো কৰিব নালাগে। মুখেৰে শিৱ শিৱ বুলি ক'ব নালাগে। এয়া নিয়মানুযায়ী নহয়, ইয়াৰ দ্বাৰা কোনো ফল পোৱা নাযায়। পিতাই কয় – এয়া অন্তৰেৰে বুজিব লাগে – মই আত্মা হওঁ। পিতাই কৈছে – মোক স্মৰণ কৰা, অন্তৰ্মুখী হৈ পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে, তেতিয়া পিতাই প্ৰতিজ্ঞা কৰে – তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। এয়া হ'ল যোগ অগ্নি, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব পুনৰ তোমালোক উভতি ওচি যাব। হিষ্ট্ৰী ৰিপিট (বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি) হয়। এই সকলোবোৰ হৈছে নিজৰ সৈতে কথা পতাৰ যুক্তি। নিজৰ সৈতে কথা পাতি থাকিব। পিতাই কয় – মই কল্পই কল্পই তোমালোকক এই যুক্তি শুনাওঁ। এইটোও জানা যে লাহে লাহে এই বৃক্ষ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। মায়াৰ তুফানো (ধুমুহাও) এই সময়তে আহে যেতিয়া মই আহি তোমালোক সন্তানসকলক মায়াৰ বন্ধনৰ পৰা এৰুৱাও। সত্যযুগত কোনো বন্ধন নাথাকে। এই পুৰুষোত্তম যুগো এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত অৰ্থ সহিত আছে। ইয়াত প্ৰতিটো কথা অৰ্থ সহিতেই হয়। দেহ অভিমানীসকলে যিবোৰ কথা ক'ব সেয়া হৈছে অনৰ্থ (অর্থহীন)। দেহী-অভিমানীসকলে যিবোৰ কথা ক'ব সেয়া অৰ্থ সহিত হ'ব। তাৰ পৰা ফল পোৱা যাব। এতিয়া ভক্তি মাৰ্গত কিমান ডিফিকাল্টি (কঠিনতা) হয়। এনেকৈ ভাবে যে তীৰ্থ যাত্ৰা কৰা, ইটো-সিটো কৰা এয়া সকলো ভগৱানৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা। কিন্তু সন্তানসকলে এতিয়া বুজিছে যে উভতি কোনো এজনো যাব নোৱাৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ যি প্ৰথম নম্বৰত বিশ্বৰ মালিক আছিল তেওঁলোকৰেই ৪৪ জন্ম বুলি কৈ দিয়ে। তেন্তে আকৌ অন্য কোনোবা কেনেকৈ মুক্ত হ'ব (ভূমিকা পালন নকৰাকৈ থাকিব) পাৰে। সকলোৱে চক্ৰত আহে সেয়েহে কৃষ্ণৰ ক্ষেত্ৰত কেনেকৈ ক'ব যে তেওঁ সদায় হাজিৰ হৈয়ে আছে। অৱশ্যে হয়, কৃষ্ণৰ নাম-ৰূপতো গুচি গ'ল, বাকী আত্মাতো কিবা নহয় কিবা ৰূপত আছেই। এই সকলোবোৰ কথা সন্তানসকলক পিতা আহি বুজাইছে। এয়া হৈছে পঢ়া। ষ্টুডেন্ট লাইফ (বিদ্যার্থী জীৱন)ত ধ্যান দিব লাগে। নিজৰ চাৰ্ট (খটীয়ানৰ তালিকা) লিখাৰ বাবে নিয়মিত সময় নিৰ্ধাৰণ কৰি লোৱা। বেপাৰী লোকসকলৰ বহুত বন্ধন থাকে। চাকৰি কৰাসকলৰ ওপৰত বন্ধন নাথাকে। তেওঁলোকেতো নিজৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰিলে আৰু আজৰি হৈ গ'ল। বেপাৰীসকলৰ ওচৰত কেতিয়াবা গ্ৰাহক আহিলে তেতিয়া চাপ্লাই (যোগান) ধৰিবলগীয়া হয়। বুদ্ধিযোগ বাহিৰলৈ গুচি যায়। সেয়েহে চেষ্টা কৰি সময় উলিওৱা উচিত। অমৃতবেলাৰ সময়খিনি ভাল। সেই সময়ত বাহ্যিক বিচাৰ (চিন্তা)বোৰক লকআপ কৰি দিয়া উচিত, কোনো খেয়াল যাতে নাহে। পিতাৰ স্মৃতি যাতে থাকে। পিতাৰ গুণ-গৰিমাতে লিখি দিয়া উচিত – বাবা জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন হয়। বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। সকলোতকৈ ভাল মত পোৱা যায় – 'মনমনাভৱ' (মনেৰে মোক স্মৰণ কৰা)। আন কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। কল্পই কল্পই তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'বলৈ এইটো মত পোৱা। পিতাই কেৱল কয় – মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। ইয়াক "বশীকৰণ মন্ত্ৰ" বুলি কোৱা হয়, অৰ্থ সহিত স্মৰণ কৰিলেহে আনন্দিত হ'বা।

পিতাই কয় – অব্যভিচাৰী স্মৃতিত থকা উচিত। যেনেকৈ ভক্তিত এজন শিৱৰ পূজা অব্যভিচাৰী হয় পাচত ব্যভিচাৰী হোৱা বাবে অনেকৰ ভক্তি কৰে। প্ৰথমতে আছিল অদ্বৈত ভক্তি, এজনৰহে ভক্তি কৰিছিল। জ্ঞানো সেই এজনৰে শূনিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে যাৰ ভক্তি কৰিছিলো তেওঁ স্বয়ং তোমালোকক বুজাই আছে – মৰমৰ সন্তানসকল এতিয়া মই আহিছোঁ, এই ভক্তি কাল্ট (পন্থা; ধৰ্মীয় পূজা পদ্ধতি) এতিয়া পূৰা হ'ল। তোমালোকেই প্ৰথমতে এজন শিৱবাবাৰ মন্দিৰ সজালা। সেই সময়ত তোমালোক অব্যভিচাৰী ভক্ত আছিলো, সেইবাবে বহুত সুখী আছিলো আকৌ ব্যভিচাৰী ভক্ত হোৱা

বাৰে দ্বৈতবাদত আহি গ'লা তেতিয়া অলপ দুখ হয়। এজন পিতাতো হৈছে সকলোকে সুখ দিওঁতা নহয় জানো। পিতাই কয় – মই আহি তোমালোক সন্তানসকলক মন্ত্ৰ দিওঁ। মন্ত্ৰও এজনৰে শুনিবা, ইয়াত দেহধাৰী কোনো নাই। ইয়াত তোমালোক আহাই বাপদাদাৰ ওচৰলৈ। শিৱবাবাকৈ উচ্চ কোনো নাই। সকলোৱে স্মৰণে তেওঁকে কৰে। ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। এওঁলোকক এনেকুৱাকৈ কোনে গঢ়ি তুলিলে? যাক আকৌ তোমালোকে পূজা কৰা। কোনেও নাজানে মহালক্ষ্মী কোন হয়! আগৰ জন্মত মহালক্ষ্মী কোন আছিল? তোমালোক সন্তানসকলে জানা – তেওঁ হ'ল জগত অম্বা। তোমালোক সকলো হৈছা মাতা, বন্দে মাতৰম্। গোটেই বিশ্বতে তোমালোকে নিজৰ অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰা। ভাৰত মাতা কোনো এগৰাকীৰ নাম নহয়। তোমালোক সকলোৱে যোগবলেৰে শিৱৰ পৰা শক্তি লোৱা। শক্তি লওঁতে মায়াই ইণ্টাৰফেয়াৰ (হস্তক্ষেপ) কৰে। যুদ্ধত কোনোবাই আঘাত কৰিলে তেতিয়া বাহাদুৰ (বৰ সাহসী) হৈ যুদ্ধ কৰা উচিত। এনেকুৱা নহয় যে কোনোবাই আঘাত কৰিব আৰু তোমালোক আৱদ্ধ হৈ যাবা, এয়া হয়ই মায়াৰ যুদ্ধ। বাকী কোনো কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱৰ যুদ্ধ নহয়, তেওঁলোকৰ (কৌৰৱসকলৰ)তো পৰস্পৰৰ যুদ্ধ হয়। মনুষ্যই যেতিয়া কাজিয়া কৰে, তেতিয়া এক-দুই গজ ভূমিৰ বাবে ডিঙি কাটি দিয়ে। পিতাই আহি বুজায় – এয়া সকলো ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। ৰাম ৰাজ্য, ৰাৱণ ৰাজ্য, এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো জ্ঞান আছে যে আমি ৰাম ৰাজ্যলৈ যাম, তাত অপাৰ সুখ আছে। নামেই হৈছে সুখধাম, তাত দুখৰ নাম-চিহ্ন নাথাকে। এতিয়া যিহেতু এনেকুৱা ৰাজ্য দিবলৈ পিতা আহিছে সেয়েহে সন্তানসকলে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। বাৰে বাৰে কওঁ সন্তানসকল ভাগৰি নপৰিবা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকা। তেৱোঁ বিন্দু আমি আত্মাসকলো বিন্দু, ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ, এতিয়া পাৰ্ট (ভূমিকা) সম্পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বিকৰ্মৰ লেপ আত্মাতে লাগে নহয় জানো। শৰীৰতো ইয়াত শেষ হৈ যাব। কিছুমান মনুষ্যই কিবা পাপ কৰ্ম কৰিলে তেতিয়া নিজৰ শৰীৰকে শেষ কৰি দিয়ে। কিন্তু ইয়াৰ দ্বাৰা কোনো পাপ আঁতৰি নাযায়। পাপ আত্মা বুলি কোৱা হয়। সাধু-সন্ত আদিয়েতো কৈ দিয়ে – আত্মা নিৰ্লেপ হয়, আত্মাই পৰমাত্মা, অনেক মত আছে। এতিয়া তোমালোকে এক শ্ৰীমত পোৱা। পিতাই তোমালোকক জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিছে। আত্মাইহে সকলো জানে। আগতে ঈশ্বৰৰ বিষয়ে একো নাজানিছিল। সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, আত্মা কিমান সূক্ষ্ম, প্ৰথমতে আত্মাৰ ৰিয়েলাইজেশ্বন (উপলব্ধি) কৰায়। আত্মা অতি সূক্ষ্ম, আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়, সেই সকলো হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। জ্ঞানৰ কথাবোৰ পিতাইহে বুজায়। তেৱোঁ (শিৱবাবা) ক্ৰুকুটিৰ মাজত আহি কাষতে বহে। এৱোঁ (ব্ৰহ্মাবাবায়ে) তৎক্ষণাত বুজি লয়। এই সকলোবোৰ হ'ল নতুন কথা যিবোৰ পিতাইহে বহি বুজায়। এইটো দৃঢ়ভাৱে স্মৃতিত ৰাখি লোৱা, পাহৰি নাযাব। পিতাক যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমানে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বিকৰ্ম বিনাশ হোৱাৰ ওপৰতে তোমালোকৰ ভৱিষ্যতৰ আধাৰ। তোমালোক সন্তানসকলৰ লগতে ভাৰতখণ্ডও সকলোতকৈ সৌভাগ্যশালী হয়, ইয়াৰ নিচিনা সৌভাগ্যশালী আন কোনো খণ্ড নাই। ইয়ালৈ পিতা আহে। ভাৰতেই হেভেন (স্বৰ্গ) আছিল, যাক গাৰ্ডেন অফ আল্লা (আল্লাৰ বাগিচা) বুলি কয়। তোমালোকে জানা – পিতাই পুনৰ ভাৰতক ফুলৰ বাগিচা কৰি আছে, আমি পঢ়োঁৱেই তালৈ যাবৰ কাৰণে। সাক্ষাৎকাৰো কৰা, এয়াও জানা যে এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ, পুনৰ এনেকুৱা যুদ্ধ কেতিয়াও নালাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে নতুন সৃষ্টিৰো নিশ্চয় প্ৰয়োজন। নতুন সৃষ্টি আছিল নহয়নে, ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। ৫ হাজাৰ বছৰ হ'ল, লাখ লাখ বছৰৰতো কথাই নহয়। লাখ লাখ বছৰ হ'লেতো মনুষ্য অগণন হৈ যাব। এইটোও কাৰো বুদ্ধিত ধাৰণ নহয় যে ইমান কেনেকৈ হ'ব পাৰে যিহেতু ইমান জনসংখ্যা নাই।

এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা – আজিৰ পৰা ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে আমি বিশ্বত ৰাজত্ব কৰিছিলোঁ, আন খণ্ড নাছিল, সেয়া পাচত হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এই সকলো কথা আছে, আন কাৰো বুদ্ধিত একেবাৰে নাই। অকণমানো ইংগিত দিলে তেতিয়া বুজি পাব। কথাতো যথাযথই, আমাৰ আগতে নিশ্চয় কোনো ধৰ্ম আছিল। এতিয়া তোমালোকে বুজাব পাৰা যে এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, সেয়া প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। কোনেও নিজক দেৱতা ধৰ্মৰ বুলি ক'ব নোৱাৰে। বুজিয়েই নাপায় যে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলোঁ আকৌ সেই ধৰ্ম ক'লে গ'ল? হিন্দু ধৰ্ম ক'ৰপৰা আহিল? কাৰো এই কথাবোৰৰ চিন্তন নচলে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব পাৰা – পিতাতো হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানৰ অৰ্থ'ৰিটী (হৰ্তা-কৰ্তা)। তেন্তে নিশ্চয় আহি জ্ঞান শুনায। জ্ঞানেৰেই সংগতি হয়, এই ক্ষেত্ৰত প্ৰেৰণাৰ কোনো কথা নাই। পিতাই কয় – যেনেকৈ এতিয়া আহিছোঁ, তেনেকৈ কল্পই কল্পই আহোঁ। কল্পৰ পাচতো আহি পুনৰ সকলো সন্তানৰ সৈতে মিলিত হ'ম। তোমালোকেও এনেকৈ পৰিক্ৰমা কৰা। ৰাজ্য লোৱা পুনৰ হেৰুওৱা। এয়া বেহদৰ নাটক, তোমালোক সকলো এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) হোৱা। আত্মা এক্টৰ হৈ ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতা), ডাইৰেক্টৰ (নিৰ্দেশক), মুখ্য এক্টৰক নাজানিলে তেন্তে তেওঁ কি কামৰ। তোমালোক সন্তানসকলে জানা – কেনেকৈ আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰে আৰু ভূমিকা পালন কৰে। এতিয়া পুনৰ উভতি যাব লাগে। এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ অন্ত হোৱাৰ সময়। কিমান সহজ কথা। তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা – পিতা কেনেকৈ গুপ্তভাৱে বহি আছে। এটি গীতো আছে – নিহালি (লেপ)ৰ ভিতৰত

সৃষ্টিকৰ্তাক (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত শিৱবাবাক) দেখিলে.....। এতিয়া দেখিলে বুলি কোৱা বা জানিলে বুলি কোৱা – কথা একেটাই। আত্মাক চাব পাৰা, কিন্তু তাৰ পৰা কোনো লাভ নহয়। কোনোৱে বুজিব নোৱাৰে। ঐকান্তিক ভক্তিত বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰে, আগতে তোমালোক সন্তানসকলেও কিমান সাক্ষাৎকাৰ কৰিছিলো, বহুত প্ৰ'গ্ৰাম (কাৰ্যসূচী) হৈছিল আকৌ অন্তিমৰ ফালে এই খেল-ধেমালি তোমালোকে দেখিবা। এতিয়াতো পিতাই কয় – পঢ়ি বুদ্ধিমান হৈ যোৱা। যদি নপঢ়া তেন্তে যেতিয়া ৰিজাল্ট (ফলাফল) ওলাব তেতিয়া মুখ তললৈ কৰিব লাগিব, তেতিয়া বুজিবা – মই কিমান সময় ৱেষ্ট (নষ্ট) কৰিলোঁ। যিমান পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা, স্মৃতিৰ বলেৰে পাপ নাইকিয়া হৈ যাব। যিমান পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা সিমান আনন্দৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হ'ব।

মনুষ্যই এইটো নাজানে যে ভগৱানক কিয় স্মৰণ কৰা হয়! এনেকৈ কয়ো – তুমি মাতা-পিতা... অৰ্থ নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানা, শিৱৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজাব পাৰা – এওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন হয়, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। সন্তানসকলে জানে – সেইজন পিতাই আহিছে অপাৰ সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ। এয়া হৈছে পঢ়া। ইয়াত যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমান উচ্চ পদ পাব। এওঁ কোনো সাধু-সন্ত আদি নহয়, যিসকলে একাদিক্ৰমে গাৰ্হীত (আসনত) অধিষ্ঠিত হৈ আহিছে। এয়াতো শিৱবাবাৰ গাৰ্হী। এনেকুৱা নহয় যে এওঁ যাব তেতিয়া আন কোনোবা গাৰ্হীত বহিব। পিতাইতো সকলোকে লগত লৈ যাব। কিছুমান সন্তানে ব্যৰ্থ খেয়ালত নিজৰ সময় ৱেষ্ট (নষ্ট) কৰে। তেওঁলোকে ভাবে – খুব ধন একত্ৰিত কৰোঁ, পুত্ৰ, নাতিয়ে খাব, পাচত কামত আহিব, বেংকৰ লকাৰত জমা কৰোঁ, সতি-সন্তানে খাই থাকিব। কিন্তু গৱৰ্ণমেণ্টে (চৰকাৰে) কাকোৱে নেৰিব, সেইবাবে সিহঁতৰ বেছি খেয়াল নকৰি নিজৰ ভৱিষ্যতৰ উপাৰ্জনত লাগি যোৱা উচিত। এতিয়া সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে ড্ৰামাত থাকিলে কৰিম। পুৰুষাৰ্থ অবিহনে খাবলৈও নাপায় কিন্তু কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাথাকিলে তেতিয়া এনেকুৱা খেয়াল আহি যায়। ভাগ্যতেই নাই তেনেহ'লে ঈশ্বৰীয় পুৰুষাৰ্থই বা কি কৰিব। যাৰ ভাগ্যত আছে, তেওঁলোকে ভালদৰে ধাৰণ কৰে আৰু কৰায়। পিতা তোমালোকৰ টিচাৰো হয়, গুৰুও হয় তেওঁক স্মৰণ কৰা উচিত। সকলোতকৈ প্ৰিয় পিতা, টিচাৰ আৰু গুৰুৱেই হয়। তেওঁকতো স্মৰণ কৰা উচিত। পিতাই যুক্তিতো বহুত শুনায়। তোমালোকে সাধু-সন্ত আদিকো নিমন্ত্ৰণ দিব পাৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ ভৱিষ্যতৰ উপাৰ্জনত লাগি যাব লাগে, ড্ৰামাত থাকিলে কৰিম, এনেকৈ কৈ পুৰুষাৰ্থহীন হ'ব নালাগে।

(2) গোটেই দিনটোত যি পাপ হয় বা কাৰোবাক দুখ দিয়া সেয়া নোট কৰিব (টুকি ৰাখিব) লাগে। সততাৰে পিতাক শুনাব লাগে, স্বচ্ছ অন্তৰৰ হৈ এজন পিতাৰ স্মৃতিৰে সকলো হিচাপ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে।

বৰদান: প্ৰতিটো সংকল্প বা কৰ্মক শ্ৰেষ্ঠ আৰু সফল কৰোঁতা জ্ঞান স্বৰূপ বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হোৱা।
যিসকল জ্ঞান স্বৰূপ, বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈ যিকোনো সংকল্প বা কৰ্ম কৰে, তেওঁলোক সফলতামূৰ্ত হয়।
ইয়াৰে স্মৃতিচিহ্ন হিচাপে ভক্তিমাৰ্গত কাৰ্য আৰম্ভ কৰাৰ সময়ত স্বস্তিকা আঁকে বা গণেশক নমন কৰে। এই স্বস্তিকা, স্ব স্থিতিত স্থিত হোৱা আৰু গণেশ ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) স্থিতিৰ সূচক হয়। তোমালোক সন্তানসকলে যেতিয়া স্বয়ং ন'লেজফুল হৈ প্ৰতিটো সংকল্প বা কৰ্ম কৰা তেতিয়া সহজে সফলতাৰ অনুভৱ হয়।

শ্লোগান: ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্ব হ'ল আনন্দ, সেয়েহে আনন্দ দান কৰি যোৱা।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!